

Davids gebed in de storm van zijn leven

Schriftlezing: Psalm 86

Tekst: Psalm 86: 1-5

Zingen:

Psalm 25: 8

Psalm 21: 5

Psalm 86: 1, 2, 3

Psalm 56: 5

Psalm 72: 6

Want Gij, Heere, zijt goed, en gaarne vergevende, en van grote goedertierenheid allen, die U aanroepen.

Geliefde gemeente, kinderen, kijk eens. Wie gaat daar uit Jeruzalem? Het is een oude man. Maar als we wat dichterbij komen, dan zien we hoe aangrijpend het met die man is. Zijn hoofd is bedekt, hij gaat barvoets, en de tranen lopen over zijn wangen. Wie is toch die man die daar uit de poort van Jeruzalem naar beneden gaat, de beek Kidron over? Hij is niet alleen. Kijk, op een afstand volgen ook anderen. Maar ook zij zijn bedroefd. Ook zij treuren, en ook zij gaan zonder schoenen, barvoets, Jeruzalem uit. Wie is toch die oude man? Als we heel goed kijken, kinderen, dan zien we dat het koning David is. De machtige koning, die zoveel vijanden verslagen heeft, die in een prachtig paleis woonde. Maar nu verlaat hij Jeruzalem als een arme vluchteling.

Waarom? Wel, David heeft gehoord van de opstand van zijn zoon Absalom. Hij heeft gehoord dat heel het volk achter Absalom aangaat. En hij weet ook dat Absalom geen genade kennen zal, dat hij de stad zal innemen en zijn vader doden om zelf koning te zijn. Daarom huilt David. Daarom is hij zo verslagen. En zo verlaat hij de residentie, de stad waar hij zijn paleis en troon had, op de vlucht voor zijn eigen zoon Absalom. En als hij dan zo treurig onderweg is, hoort hij ook dat zijn goede vriend en raadsheer Achitofel de zijde van Absalom heeft gekozen. Allen hebben hem verlaten. Wat moet dat geweest zijn.

Gemeente, als je daar eens rustig over nadenkt, wat zal er dan in het hart van David geleefd hebben? David, nu wordt het waar: het zwaard zal van uw huis niet wijken. Hij weet het: het is alles vanwege mijn zonde.

En zo gaat hij voort, eenzaam, op de vlucht. Maar geliefden, wat mag Gods kind dan weten? Dat woord: *Roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.* En als David dan zo afdaalt, en later de beek Kidron overgaat en opklimt naar de Olijfberg, dan lezen wij, en u kunt het thuis nog eens nalezen in 2 Samuël 15, dat hij daar God aanbad.

Dat is het grote geheim, kinderen: dat je mag weten, ook in de grootste smarten:

In de grootste smarten

Blijven onze harten

In den Heere gerust.

En zo mag hij, net als die vrouw van vanmorgen, met zijn nood vluchten naar de Heere. De kanttekeningen schrijven daar zo mooi bij, dat hij daar op de top van de Olijfberg een gezicht had

op de stad en op de woning des Heeren, waarin de ark, een voorbeeld van de Messias Jezus Christus, haar plaats had. Daarnaast waren de vromen gewend hun aangezicht te richten in het bidden, tot een teken dat zij hun gebed fundeerden op de verdiensten van Christus.

En kinderen, dat moet je vanavond goed onthouden. Jullie hebben dat geleerd: dat je elk gebed afsluit met de woorden: Heere, wilt U mij verhoren om Jezus' wil. Wilt U naar mij luisteren en geven wat ik vraag, om Christus' wil, uit genade alleen.

Dat doet nu David. Als David gaat bidden, dan doet hij dat met een gezicht op de tabernakel, en met de wetenschap dat daarin de ark staat, de ark die spreekt van Gods genade door het bloed dat eenmaal door het Lam gestort zal worden. David weet: de dierbare Jezus is de enige grond waarom God mij verhoren zal. Dat is de enige pleitgrond die ik heb bij de Heere, dat Hij mij horen zal om Christus' wil.

En kinderen, dan mag je de hele preek vergeten, als je straks maar onthoudt dat je alleen tot God kunt bidden om de Heere Jezus, om die grote Voorbidder in de hemel, Die de Vader altijd hoort.

Met de hulp des Heeren willen we vanmiddag stilstaan bij het gebed van David, zoals u dat vindt in Psalm 86. Het staat ook boven deze psalm: *Een gebed van David*. En wij willen vanavond stilstaan bij de eerste vijf verzen.

Wij schrijven boven deze verzen:

Dauids gebed in de storm van zijn leven

We letten op drie gedachten:

1. in de eerste plaats op de vraag in het gebed,
2. in de tweede plaats op de gestalte van de bidder,
3. en in de derde plaats op de heerlijkheid van de Verhoorder.

1. De vraag in het gebed

Geliefden, het lijkt wel alsof die beker van het lijden voor David nog niet geheel gevuld is. Want als we hem daar zo de berg af zien gaan, de beek Kidron overstekend op weg naar de Olijfberg, verlaten van zijn volk en van zijn goede vriend Achitofel, achtervolgd door zijn zoon Absalom, dan wordt dat lijden nog meer verzwaard.

Want daar, boven hem, loopt een man. Een man die stenen en stof op hem werpt. En die man roept uit: *Ga uit, ga uit, jij man des bloeds en jij Belialsman. De HEERE heeft op u doen wederkeren al het bloed van Sauls huis, in wiens plaats jij geregeerd hebt; en de HEERE heeft het koninkrijk gegeven in de hand van Absalom, uw zoon; en zie, jij zijt in uw kwaad, want jij zijt een man des bloeds.*

Wat moeten die woorden als pijlen door het hart van David gestoken hebben. Wat hebben die woorden hem diep verwond. En hij zegt het tegen de Heere in deze psalm: *O God, de hoogvaardigen zijn tegen mij opgestaan, en de vergadering der tirannen zoeken mijn ziel; en zij stellen U niet voor hun ogen.* Wat moet hij daar toch in beleefd hebben: het zwaard zal van uw huis niet wijken.

Geliefde gemeente, als je dat eens rustig op je laat inwerken, dan mag dat je toch een huiver geven om te zondigen. Want God ziet de zonde niet door de vingers. Dat fluistert de duivel je wel in. De duivel zegt: het valt allemaal mee. De duivel zegt: het komt allemaal goed. Maar hier zien wij dat

de Heere de zonde niet door de vingers ziet. Staat u daar wel bij stil? En dan is het tweëerlei. Of Hij straft u als een goedertieren Vader in dit leven, of Hij straft u als de rechtvaardige Wreker met het eeuwige verderf.

Zult u dat niet vergeten, gemeente, jonge mensen. De duivel zegt: het komt allemaal goed, geeft niet joh, iedereen doet het, God is toch zo'n lieve God, Hij is toch zo barmhartig, u hoeft voor God niet bang te zijn. Maar u moet het David maar eens vragen. U moet het hem maar eens vragen in Psalm 51: *Wees mij genadig, o God, naar Uw goedertierenheid.* Dan hoor je wel anders. Zult u dat toch vanavond meenemen, dat u gewaarschuwd bent voor de bittere gevolgen van de zonde. Hetzij in dit leven, hetzij in de eeuwige rampzaligheid.

Daar gaat David. En we hebben gezien dat hij, als hij over de Kidron gegaan is en de Olijfberg opgaat, daar gaat knielen met een gezicht op Jeruzalem, met een gezicht op de woning des Heeren. En wat gaat hij dan bidden? O, dat de Heere geve dat we het vanavond op die leerschool van het gebed hem leren nabidden. Want geliefden, dat is het grote voorrecht dat de Heere ons in Zijn heilig Woord gegeven heeft: dat wij de gebeden van de Schrift mogen nazeggen als wij zelf geen woorden hebben om te bidden, en dat wij onderwijs ontvangen hoe wij bidden moeten.

En het eerste wat hij zegt in deze psalm is: *Heere, neig Uw oor.* Wat vraagt hij dan? Heere, zou U naar mij willen luisteren? En geliefde gemeente, hebt u daar wel eens bij stilgestaan wat een wonder het is dat God luisteren wil naar een mens? Wij zijn er zo mee opgevoed, met bidden. Het is het eerste wat we onze kinderen leren, nietwaar moeders? Handjes vouwen. En u zegt het gebed voor. Zo zijn wij gewend om te bidden. Maar is het voor u al eens een wonder geworden dat de heilige en rechtvaardige God, Die in de hemel woont en deze aarde tot een voetbank Zijner voeten heeft, naar een mens wil luisteren? Hebt u daar wel eens bij stilgestaan?

U moet het Abraham maar eens vragen. Voor Abraham is het een wonder dat God nog naar een mens wil luisteren. Zult u dat ook elke keer weer, als u uw knieën buigt en uw handen vouwt, beseffen? Heere, wat is het een wonder dat U Uw heilig oor nog wilt neigen om naar mij te willen luisteren. Laat dat allereerst het wonder zijn als u gaat bidden: *Heere, neig Uw oor tot mij.*

Het tweede wat hij aan de Heere vraagt, is: *Verhoor mij, Heere.* Hij zegt: Heere, het is al zo'n groot wonder dat U naar mij luisteren wilt, maar Heere, zou U ook willen verhoren wat ik van U vraag? Heere, zou U willen geven wat ik van U begeer? We horen dat niet alleen in deze psalm, maar we kunnen ook denken aan Psalm 69, waar David zegt:

*HEER', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven;
Antwoord op mijn zuchtingen,
Daar Uw barmhartigheeden mij troosten;
Wend U tot mijn ziel, vol mededogen.*

Heere, vervul toch de wens van mijn hart. Haast U toch tot mijn hulp in mijn verdriet. Heere, wilt U aan mij denken en wilt U mij toch geven wat ik niet missen kan? En wat vraagt hij dan aan de Heere? Wat is zijn verlangen? Hij vraagt: *Bewaar mijn ziel.*

*Behoed mijn ziel, en red z' uit noden;
Maak mij niet beschaamd, o HEER';
Want ik kom tot U gevloten.*

Heere, zou U mij willen bewaren? Uw vleugelen beschermend over mij uitbreiden? De meesten van u wonen waarschijnlijk in de stad, hier in Rotterdam of in een omliggende plaats. Kinderen,

dan kom je misschien niet zo vaak op een boerderij. Maar als je eens op een boerderij komt, dan zie je soms op dat grote erf kippen loslopen. Dan zie je een moederhen, en daarachter lopen van die kleine kuikentjes. Zoals je dat misschien ook wel eens in de gracht ziet, als daar een eend zwemt met haar kuikentjes erachteraan.

Zo zag je dat vroeger ook op een boerderij. Dan liep die moederhen daar voorop, en die kuikentjes scharrelden er wat omheen. Soms gingen ze wat verder van die moeder vandaan, om zelf wat te zoeken. Maar als die moederhen dan ineens in de verte een loerende kat zag, begon zij te piepen. En wat deed ze dan? Dan deed ze haar vleugelen omhoog. En als die kleine kuikentjes dat horen, dan rennen ze naar die moeder toe en schuilen ze onder die vleugels. Daar zijn ze veilig voor die kat die het op hen voorzien heeft. Dat is het beeld dat David hier gebruikt. In een andere psalm zegt hij het ook zo: *Ik zal onder de schaduw Uwer vleugelen schuilen*. Heere, mag ik bij U veilig zijn tegenover al die vijanden die het op mijn ondergang gemunt hebben?

Zo mogen wij dat ook aan de Heere vragen. Heere, mag ik bij U schuilen? Want ik heb het zo moeilijk op mijn werk. Ik heb zo te maken met achterklap, Heere. Ze lasteren mij. Heere, ik heb zoveel zorgen in mijn familie, in mijn gezin. Heere, zou U mij willen bewaren, dat ik er niet onderdoor ga? Mag ik bij U mij veilig weten? Mag ik voelen dat U voor mij waart? Dat is wat hij hier vraagt.

En als we dan verder lezen, dan horen we hem vragen: *O Gij, mijn God, verlos Uw knecht*. Hij vraagt dus niet alleen om bewaring van zijn ziel, maar hij vraagt ook of de Heere hem uit die ellende wil halen. Heere, zou U mij willen verlossen van al die vijanden die tegen mij opstaan, van Absalom en van Achitofel, en van al die overlopers die achter Absalom aangaan? *O God, verlos mij uit den nood, En red door Uwen Naam mijn leven*.

Hij vraagt: Heere, zou U mij willen bevrijden van al degenen die het op mijn ondergang gemunt hebben? Dus dan mag je niet alleen aan de Heere vragen om kracht om staande te blijven te midden van alle moeite van dit leven, maar dan mag je ook aan de Heere vragen: Heere, zou U mij er ook eens uit willen verlossen? Heere, zou U eens willen wegnemen wat mijn ziel zo benauwt? Heere, zou U nog eens aan mij willen denken in al mijn zorgen? Want U bent toch een almachtig God, en U bent toch een goedertieren Vader? Het kan moeilijk zijn in het leven. En dan mag je het vragen: Heere, bewaar mijn ziel, maar verlos mij ook uit mijn noden.

En dan zegt hij: *Wees mij genadig, Heere*. Hier hebt u nu de ware bidder. Die zegt niet: Heere, ik heb er recht op. Maar: Heere, zou U aan mij in genade willen denken? Denk maar eens, kinderen, aan het gebed van de blinde Bartimeüs. Als hij hoort dat de Heere Jezus voorbijgaat, dan zegt hij: *Jezus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner*. Dat wil zeggen: Heere, heb medelijden met mij. Heere, denk in gunst en genade aan mij. Want ik heb daar helemaal geen recht op, dat U bij mij zou stilstaan en naar mij zou willen luisteren, mij zou willen verhoren, mij zou willen bewaren en verlossen.

En daarom zeggen we dat ook altijd: uit genade. En uit genade wil zeggen: Heere, ik ben een rechteloze. Ik heb er helemaal geen recht op. Als U mij niet zou verhoren, dan bent U nog de Rechtvaardige, want ik heb daar geen recht op, ik heb dat niet verdiend. Heere, hoor mij uit genade. Bidt u ook altijd zo? In dat diepe besef dat je nu niets verdiend hebt?

En, lieve gemeente, ik zeg dat heel teer, en ik moest er meer uit leven zelf, maar zullen we dat altijd bij alle nood en zorgen en verdriet vasthouden: alles wat wij krijgen boven de dood, dat is genade. Zult u dat nooit vergeten. Wij worden zo gauw rechthebbende mensen. Wij denken dat wij recht hebben op gezondheid. Wij denken dat wij recht hebben op voorspoed. Wij denken dat wij recht

hebben op promotie. Wij denken dat wij recht hebben op een eigen huis. En noemt u het maar op. Maar alles wat wij in dit leven hebben boven de dood, is Gods goedheid. *Heere, wees mij genadig.* Voelt u iets van de diepte van dit gebed?

En dan sluit hij die eerste vijf verzen af met deze bede: *Verheug de ziel Uws knechts.* Hij vraagt: Heere, mag ik weer kennen de grote vreugde die ik in U had? Zoals de dichter zingt in Psalm 4:

*Gij hebt mij in het hart meer vreugd gegeven
Dan anderen smaken in een tijd,
Als zij, door aards geluk verheven,
Bij koorn en most wellustig leven.*

Hij zegt: Heere, mag ik mij weer in God verblijden? Mag ik weer eens huppelen van zielenvreugd? Mag ik weer geloven dat U om Christus' wil mijn genadige en goedertieren Vader zijt?

Mag ik eens vragen: wanneer hebt u dat gebeden? *Verheug de ziel Uws knechts.* Ik hoor het zo weinig. En wat is dat erg. Want daarin geven wij de gedachte dat de dienst van de Heere een verdrietige zaak is. En dat laat de duivel ons graag geloven. Dan zegt hij: die zware godsdienst maakt je maar mismoedig, er is nooit iets van vreugde in. Maar zo is het niet, jonge mensen. De dienst van de Heere is een liefdedienst. In de psalmen kom je het telkens tegen, dat Gods kinderen huppelen van zielenvreugd.

*Dan huppelen ze van zielenvreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen;
Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
Door 't licht dat van Zijn aanschijn straalt,
Ten hoogste toppunt stijgen.*

Jonge mensen, de dienst van de Heere geeft een blijdschap hier in beginsel, en die eindigt in een eeuwige vreugde. Denk maar eens aan die moorman. Wat staat er zo heerlijk van hem geschreven. Als hij als een arme zwarte moorman gewassen is in het dierbare bloed van Christus, en hij geloven mag dat ook Christus voor hem op Golgotha gestorven is, dan staat er: *En hij reisde zijn weg met blijdschap.* Hoor je het? Als de Heere je zonden vergeeft, dan geeft dat een diepe, intense vreugde die de wereld niet kent. Een vreugde die straks overgaat in een eeuwige vreugde.

Denk maar eens aan die bekende gelijkenis van de verloren zoon. Wat staat er dan? Als hij weer in de armen van zijn vader terug is, en zijn vader hem bekleedt met het beste kleeid, hem een ring aan zijn vinger geeft en schoenen aan zijn voeten, wat staat er dan? *En zij begonnen vrolijk te zijn.* Hoor je het? Daar is blijdschap in de dienst van de Heere.

Denk ook aan wat de dichter zingt:

*Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel
In 't huis, dat Gij U hebt gesticht.*

Vraag het maar eens aan Gods kinderen, wat een vreugde zij bij tijden mogen hebben. *Men hoort in hare tenten Weer een stem van hulp en heil.*

Geliefden, de Heere Jezus zegt het ons als het ware zo: die smart over de zonden, dat is een zaak van de binnenkamer. Maar als je in die binnenkamer weer hebt mogen beleven vergeving der zonden, ga dan gewassen en met blijdschap naar je kinderen toe, en vertel dat God om Christus' wil genadig is. Vertel wat een diepe vreugde en verwondering je ziel vervulde, dat God opnieuw je

schuld vergaf. En vertel over die blijdschap die je doortintelde, dat je mocht geloven dat Christus ook voor jou betaald heeft, dat je een kind van de Vader mag zijn. Heb je het wel eens verteld met verwondering en blijdschap? Heb je het wel eens verteld op een huisbezoek, zodat de kinderen dachten: wat die ouderling heeft... Of dat je kinderen het zeiden: wat vader heeft. Ik zie het in de ogen van vader: zijn blijdschap, zijn verwondering, zijn dankbaarheid. Hij leeft dicht bij de Heere. En wat is dat een heerlijk leven.

Verheug de ziel Uws knechts. Volk van God, zult u het vanavond vragen aan de Heere? Heere, nu heb ik uit Uw heilig Woord gehoord dat David zijn gebed eindigt met deze bede: geef mij weder de vreugde mijns heils. Zult u het aan de Heere vragen, om weer te mogen huppelen van zielenvreugd, in God verheugd?

2. De gestalte van de bidder

Wat is nu de gestalte van deze bidder? Hoe bidt hij, om het zo te zeggen? Wel, geliefden, als u dat zo oppervlakkig leest, dan zegt u misschien: die man denkt wel dat hij wat redenen heeft waarom de Heere hem zou moeten verhoren. Let maar eens op wat hij zegt in het tweede vers: *Want ik ben Uw gunstgenoot.* Daarom moet U mij wel verhoren. Of in het derde vers: *Want ik roep tot U den ganse dag.* En in het vierde vers: *Want tot U, Heere, verhef ik mijn ziel.*

Het lijkt wel alsof die man tegen de Heere zegt: luister eens naar mij, U moet mij horen, want ik roep U aan, want ik ben Uw gunstgenoot. Zou dat zo zijn? Zouden wij tegen de Heere kunnen zeggen dat Hij ons horen moet, omdat er allerlei redenen in onszelf zijn die Hem verplichten om ons te horen? Ik hoop dat u direct zegt: nee, dat kan niet. Want hij heeft zo-even nog gebeden: *Wees mij genadig.* Dan kan hij hier niet tegen de Heere zeggen: luister naar mij, want ik ben Uw gunstgenoot. Wat is dat dan? Wel, al die zaken die hij in zijn gebed tegen de Heere zegt, zijn pleitgronden bij de Heere. Misschien hebt u die uitdrukking wel eens gehoord, dat je met God onderhandelt. Zo zeiden de ouden dat vroeger wel eens. Dat je onderhandelingen hebt met God. Welnu, hier hebt u onderhandelingen met God.

Het eerste wat hij tegen de Heere zegt, is: *Want ik ben ellendig en nooddruftig.* Hij zegt: Heere, ik ben ellendig. Ik ben uitlandig. Ik ben een zwerver. Ik ben hier niet thuis. Ik ben een zwerver, verdreven uit het paradijs over deze aarde. En ik ben nooddruftig, alles ontbreekt mij. En ik zei al: dat is een pleitgrond. Waarom? Omdat de Heere beloofd heeft, bijvoorbeeld in Psalm 72:

Want Hij zal den nooddruftige redden, die daar roept, Mitsgaders den ellendige, en die geen helper heeft. Hij zal den arme en nooddruftige verschonen, En de zielen der nooddruftigen verlossen.

En in de berijming mogen we het dan zo zingen:

*Behoeftigen zal Hij verschonen,
Aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen ga.*

Dus wat zegt David? Heere, ik ben ellendig en nooddruftig, en nu heb ik in Uw heilig Woord gelezen dat U omziet naar ellendigen. Nu heb ik in Uw Woord gelezen dat U nooddruftigen wilt vervullen met alles wat zij missen. En zo mag je tot de Heere vluchten met je ellende en zeggen: Heere, ik heb aan alles gebrek. Heere, ik ben een ellendige buiten het paradijs. Ik leef in deze wereld vol van zonde en ongerechtigheid. Heere, ik heb aan alles gebrek. Wees mij toch genadig, want dat hebt U beloofd.

Het tweede wat hij tegen de Heere zegt, is: *Want ik ben Uw gunstgenoot*. Onze kanttekeningen wijzen erop dat dit betekent: ik ben iemand aan wie Gij goedgunstigheid bewijst. En ik zei al, geliefde gemeente, dat zijn onderhandelingen met de Heere. Want wat zegt hij? Heere, U hebt mij genade bewezen. U bent goedgunstig voor mij geweest. En Heere, U bent toch immers de Alfa en de Omega. U bent toch het Begin en het Einde. En U hebt toch gezegd dat U niet laat varen het werk dat Uw hand begonnen heeft. Nu heb ik dat in Uw Woord gelezen, Heere, dat U niet laat varen het werk dat Uw hand begon. En daarom, eerbiedig gesproken, kunt U van mij niet af, Heere. Want U hebt genade in mijn hart verheerlijkt. Daarom kunt U mij niet aan mijn lot overlaten, want U hebt Zelf in mij dat nieuwe leven gewekt. *Want ik ben Uw gunstgenoot*. U hebt naar mij omgezien. Daarom kom ik tot U, omdat U de Alfa en de Omega zijt. U bent begonnen, en daarom zult U dat genadewerk in mijn hart ook voleindigen. Voelt u het? Dat zijn nu onderhandelingen met God. Dan worstel je met God, en dan wijs je de Heere op Zijn eigen Woord en op Wie Hij is.

Het derde wat hij zegt, is: Heere, *ik vertrouw op U*. Heere, ik kom in mijn gebed niet steunend op iets in mij, maar ik steun alleen op U en op Uw Woord. En in Uw Woord hebt U gezegd dat welgelukzalig de mens is die op U vertrouwt. Heere, dat doe ik. Mijn verwachting is van U, o Heere Heere, alleen. En U hebt het Zelf gezegd: vertrouw toch op Hem. En wie zo in kinderlijk vertrouwen tot de Heere gaat, mag Hem wijzen op Zijn eigen Woord. Heere, U hebt het Zelf gezegd: vertrouw maar op Mij. Heere, dat doe ik. Want ik heb gezien dat iedereen mij verlaat. U bent de Getrouwe, en U bent de Waarmaker van Uw Woord. Zie je dat hij dus steeds in die onderhandelingen met de Heere de Heere Zijn eigen Woord voorhoudt? Dat hij elke keer zegt: Heere, het is Uw Woord, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven. Het is het enige waarmee de mens tot de Heere kan gaan: met Zijn eigen Woord, en dat Hem voorhouden. Heere, U hebt het Zelf gezegd.

Dan zegt hij verder: *Want ik roep tot U den gansen dag*. En opnieuw is dat zo'n pleitgrond. Want wat heeft de Heere beloofd? Hebben we het vanmorgen niet gehoord uit Psalm 50? *Roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren*. Heere, ik roep U aan den gansen dag. Ik loop U aan als een waterstroom. En U hebt het Zelf gezegd dat U horen zult allen die tot U roepen. De Heere hoort het piepen van de zwaluw en het kirren van de duif. Zou Hij dan niet horen Zijn kinderen, die dag en nacht tot Hem roepen? *Heere, ik roep U aan*. Zoals de dichter zegt in Psalm 34:

*Zij sloegen 't oog op God; zij liepen als een stroom Hem aan;
Hij liet hen nimmer schaamrood staan,
Maar wendde straks hun lot.*

En zo worstelt hij met de Heere. Heere, hier is Uw Woord, en daar staat het toch. Daar klem ik mij aan vast, Heere, aan het onwankelbare en onfeilbare Woord van God. U hebt het wel gehoord, dat ik dat ook steeds zeg bij de Schriftlezing: we luisteren naar het onfeilbare Woord van God. Kinderen, daar ligt nu de vastheid in. Bij alles wat wankelt, en jullie groeien op in een tijd waarin men niet meer weet wat waarheid is, moet je één ding zeker weten: Gods Woord is de waarheid.

En dan zegt David nog: *Want tot U, Heere, verhef ik mijn ziel*. Weet je wat bidden is, kinderen? Bidden, dat zijn de vleugelen waarmee je opstijgt tot God en voor Zijn genadetroon verschijnt. *Ik hef mijn ziel tot U op, O Gij, Die God zijt*. Dat is bidden: je ziel opheffen. Dwars door het plafond van de kerk heen vlucht je ziel tot de troon der genade in de hemel. Dat is bidden: je ziel opheffen tot een levende God.

Ik was een jongen van een jaar of zeventien, denk ik, toen ik bij mijn opa en oma een preek mocht lezen. Mijn oma was gehandicapt, ze kon niet naar de kerk. Mijn opa was een godvrezende man. Voordat ik die preek ging lezen, ging mijn opa bidden. En als jongen zat ik te luisteren. Onder dat

bidden voelde ik: dat gebed gaat door het plafond heen. Dat was een gebed gewerkt door Gods lieve Geest. Toen hij klaar was met bidden, zei hij tegen mij: jongen, je moet wel de hele avond kunnen bidden aan de troon der genade. Dat is bidden. Dat is je ziel opheffen tot God. Dat gebed gaat dwars door het plafond heen, dat komt voor de troon der genade. Dat is de Heilige Geest, Die die vleugelen geeft, omdat het gebed komt op het altaar van de voorbidding van Christus, en God de Vader om Christus' wil dat gebed verhoort.

Geliefden, zo zien wij: bidden, dat is onderhandelen met God. Daarom kan Gods Kerk zingen:

*Ik roem in God, ik prijs 't onfeilbaar woord;
Ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord;
'k Vertrouw op God, door gene vrees gestoord;
Wat sterv'ling zou mij schenden?*

3. De heerlijkheid van de Verhoorder

Geliefde gemeente, kinderen, kunnen jullie het nog even opbrengen om te luisteren? Ik zie dat de tijd al voorbij is, maar ik zou toch nog graag één ding aan uw hart willen leggen. Wij hebben die dichter horen pleiten bij de Heere op het Woord van de Heere. En dat is groot, als je zo in je gebed mag pleiten op dat Woord. Maar geliefden, het gaat nog verder in dit gebed. Het gaat nog dieper. Want zijn pleitgrond vindt hij ten diepste niet in het Woord van God, maar in God Zelf. Want daar eindigt hij mee: *Want Gij, Heere, zijt goed, en gaarne vergevende, en van grote goedertierenheid allen, die U aanroepen.*

Dan pleit hij niet meer alleen op de beloften in Gods Woord, maar dan pleit hij op de Belover Zelf. En dat is zijn hoop. Dieper nog dan het Woord, is God Zelf. God, de Betrouwbare. Hij noemt hier drie eigenschappen van God. Dat God goed is. Dat God gaarne vergevende is. En dat Hij van grote goedertierenheid is. Dat eerste en dat derde laten we nu rusten. Maar laten we nog even luisteren naar dat wonderlijke midden: *gaarne vergevende*. Dat is nu de heerlijkheid van God in Christus, dat God om Christus' wil gaarne zondaren vergeeft.

En geliefden, wat is dat een wonder. Niet alleen dat God zonden vergeeft, dat is al zo groot. Maar nu zegt de Heere als het ware: dat is nu Mijn lust. Dat is nu Gods liefste werk, om een zondaar zijn schuld weg te nemen en tegen een zondaar te zeggen: *Uw zonden zijn u vergeven; ga heen in vrede. Gaarne vergevende*. Zult u dat straks tegen God zeggen, als u daar worstelt, net als die vrouw, met een schuld die zo hoog is, van de aarde tot de hemel toe? Met die onbetaalbare schuld? Dat u het vanavond zegt in uw binnenkamer: Heere, nu heb ik uit Uw heilig Woord gehoord wie U bent, namelijk gaarne vergevende. Dat is Uw liefste werk.

En moet u eens opletten wat er nog bij staat. Want dan zou je kunnen zeggen: zou dat nu ook voor mij kunnen? Maar wat lees ik dan in het slot van dit vers? *Allen, die U aanroepen*. Nu wordt er niemand buitengesloten. Want nu staat hier dat de Heere gaarne vergevende is voor allen die Hem aanroepen. Onze kanttekening schrijft daar zo duidelijk en zo troostvol bij, dat David hier van allen spreekt, opdat een ieder zonder uitzondering, van de grootste tot de kleinste, de vrijmoedigheid zou hebben om de toevlucht te nemen tot de goedheid en barmhartigheid Gods.

Is dat geen heerlijk en rijk evangelie, dat u verkondigd wordt? Dat nu niemand vanavond hier in de kerk, en niemand die thuis meeluistert, buitengesloten wordt. De grootste zondaar, de langdurigste zondaar, mag hier horen dat er vrijmoedigheid is om tot God te gaan, op grond van Gods Woord alleen. Heere, nu heb ik het gehoord, dat U het gezegd hebt: *Die Mij aanroept in den nood, Vindt Mijn gunst oneindig groot.*

Zou u dan vanavond niet de toevlucht nemen? Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet.

Want wat zal het toch zijn om onder zulk een evangelie verloren te gaan. Dan begrijpt u toch wel dat God in toorn op u zal neerzien, omdat u Zijn lieve Zoon verworpen hebt in ongeloof. Dan ga je toch begrijpen dat Paulus zegt: *Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof.* En dat wil zeggen: om aan te roepen en je vast te klemmen, om met God te onderhandelen in de gebedsworsteling: Heere, wees Gij mijn Borg, wees Gij mijn Zaligmaker. Heere, want Gij hebt gezegd: *Ik ben gaarne vergevende allen die Mij aanroepen.* Ik roep U aan.

*Uit diepten van ellenden
Roep ik, met mond en hart, tot U,
Die heil kunt zenden.*

*Zo Gij in 't recht wilt treden,
O HEER', en gadeslaan
Onz' ongerechtigheden,
Ach, wie zal dan bestaan?*

*Maar neen, daar is vergeving
Altijd bij U geweest;
Dies wordt Gij, HEER', met beving,
Recht kinderlijk gevreesd.*

Heere, verzoen de zware schuld die mij met schrik vervult. Bewijs mij eens genade, om Jezus' wil.

Amen.